

— „Нягуле, каза ми, зарѣжи нашата България. Тамъ още сто години нѣма да се закрати. Това е единъ волканъ, каже. Имамъ работа за тебе, въ дюкяна си, свой човѣкъ ми трѣбва тука, вѣренъ нѣмамъ никого . . . Ела, нѣма да ставашъ пишманъ . . .“ Мислихъ, мислихъ—добрѣ ми казва човѣкътъ. Тамъ сега, въ Румелия, е много разбъркано, война съ Турция очакватъ: пакъ нѣкоя поразия и развала ще настане, и кой кой—Нягулъ ще си испати — азъ си знамъ честта . . . Всѣко зло за добро, думамъ си. Телеграфиша на жената, продаде, щото може тамъ, па стане та дойде веднага при мене въ пиротъ.

— И азъ луда защо ли те слушахъ! Да бѣхъ знаела . . . Щото парà имахъ похарчихъ я за прѣнасяние, забѣлѣжи усмихнато Нягулица, която се бѣше прислонила до вратата и слушаше съ умиление мжжовний си расказъ . . .

— Сега остави, Йовке: „Варено, печено — намъ било нарѣчено.“ Хж, дойде жената. Рекохъ вече тука щж побийж колъ. България мила, мила, ама не ми дава едно кюшенце да поживѣж и азъ, както Господъ далъ, на стари години. Ама сърдцето търпи ли, брате мой, не можешъ да го направишъ друго. На бивола окото въ просото, и нашето — сѣ насамъ. Па пустата имъ война отъ дѣ се зе! При Харманлий се очакваше, при нази пламна. Сѣ тѣй, дѣто идж, нѣмамъ хаирлия кракъ азъ . . . Миланъ бѣга отъ Сливница; хайде, додѣ той бѣше въ българска земя, българитѣ сега стѣпатъ въ сръбска земя. Прѣвзимаме Пиротъ. Кой да се намѣри да поведе гражданитѣ да посрѣщатъ съ хлѣбъ и соль? Нягулъ. Не му стигналъ умътъ още . . . Стана ли, брате, миръ, остахж ли сѣрбитѣ сами господари въ Пиротъ, па дръжте сега оние,